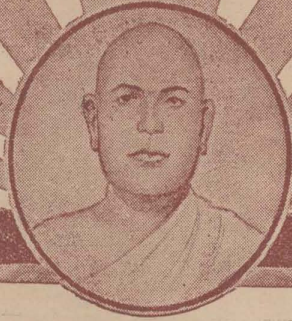

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

SHRI ATMANAND

PRAKASH

દ્રવ્યનો સદુપયોગ

મનુષ્યે એકઠા કરેલા ધનનો સદુપયોગ કરવાનો સારામાં સારો માર્ગ એ છે કે તેણે પોતે જીવે ત્યાં સુધી દિનપ્રતિદિન પોતાનાથી અને તે રીતે બીજાના કલ્યાણાર્થે તેનો ઉપયોગ કરવો. આ પ્રમાણે તેનું જીવન વધારે ઉત્તમ અને વિકાસવાળું થશે. એક સમય ભવિષ્યમાં એવો પણ આવશે કે જ્યારે મનુષ્યે પોતાની પાછળ પુષ્કળ ધન મૂકી જવું એ તેની એક પ્રકારની અપકીર્તિ લેખાશે. કહેવાનો ભાવાર્થ એ છે કે પરોપકારનાં કામ પોતાની ભવિષ્યની પ્રજાને સોંપી જવા કરતાં દરેક મનુષ્યે જીવતાં જ જાતે પોતાની મિલકતને અને તેટલો સદુપયોગ કરવો જોઈએ.

‘પ્રભુમય જીવન’

પુસ્તક ૫૬

અંક ૩

પ્રકાશક:-
શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા
ભાવનગર

પૌષ
સં. ૨૦૧૫

અ નુ ક મ શિ કા

૧ સુભાષિત		૨૫
૨ જાગો જાગી પરભાત ભયો	(પાદરાકર)	૨૬
૩ ચૈત્યવંદન ચતુર્વિંશતિકા-પ્રાર્થ	(પં. શ્રી. સુશીલવિજયજી)	૨૭
૪ મોન એકાદશીનું પર્વ અને તેને અંગેનું સાહિત્ય	(હીરાલાલ ર. કાપડીયા)	૨૮
૫ સત્ય મિત્રતાનું સ્વરૂપ	(અનુ. શ્રી વિકુલદાસ મૂ. શાહ)	૩૫
૬ અશુભ અને શુભ ભાવોના તુલ્ય	(ઉદ્ધૃત)	૩૭
૭ સ્વીકાર		૪૦

પૂજા ભણાવવામાં આવી

તપાગચ્છાધિપતિ સ્વ. પૂ. શ્રી મૂળચંદ્ર ગણિવર્ધની સ્વર્ગવાસ તિથિ અંગે આપણી સભા તરફથી માગશર વદ ૭ ને ગુરુવારના રોજ અત્રેના શ્રી દાદાસાહેબ જિનમંદિરમાં સવારના ૧૦ કલાકે પૂજા ભણાવી, આંગીરચના કરાવવામાં આવેલ. આ પ્રસંગેના સભાસદ બંધુઓ ઉપરાંત અન્ય સદગૃહસ્થોએ સારા પ્રમાણમાં લાભ લીધો હતો.

અવસાન નોંધ.

ઘાંગઘાનિવાસી શેઠ શ્રી પરશોત્તમદાસ સુરચંદભાઈનું તા. ૧૦-૧૨-૫૮ ને ગુરુવારના રોજ ૭૯ વર્ષની ઉંમરે મુંબઈ મુકામે અવસાન થયું તેની નોંધ લેતાં અમો ઘણી દીવંગીરી અનુભવીએ છીએ. સ્વર્ગસ્થશ્રી આ સભાના પેદાન હતા અને તેમનો સ્વભાવ શાંત અને મીઠાનહાર હતો. તેમના આત્માને પરમશાંતિ પ્રાપ્ત થાઓ તેમ ઈચ્છીએ છીએ.

ખાસ વસાવવા લાયક નવા પ્રકાશનો

જ્ઞાનપ્રદીપ (ભાગ ૧ થી ૩) આ ગ્રંથમાં સ્વ. આચાર્યશ્રી વિગય કસ્તૂરસૂરીશ્વરજીએ લખેલા આધ્યાત્મિક લેખોનો સર્વ-સંગ્રહ રજૂ કરવામાં આવેલ છે. લેખો એટલા જોડા અને તત્ત્વપર્થી છે કે તે વાંચનારને જૈનદર્શન શાસ્ત્રનો જોડો અભ્યાસ આપોઆપ થઈ જાય છે. પૂંકામાં આત્મસિદ્ધિને માટે આ ગ્રંથ ખાસ વાંચન મનન કરવા જેવો છે. લગભગ છસો પાનાનો આ ગ્રંથ મોટો હોવો છતાં તેની કિંમત માત્ર રૂ. ૮-૦-૦ રાખવામાં આવેલ છે. (સ્વાનગી ખર્ચ અલગ)

કથાપ્રદીપ—લેખક મુનિમહારાજશ્રી ચંદ્રપ્રભસાગરજી (ચિત્રભાનુ)

તત્વાર્થતક મુનિમહારાજશ્રી અતિ જૂના વાર્તાસુવર્ણને નવા ઢાળ ને નવા અલંકારો સાથે રજૂ કરે છે. 'નવજીવન' ઉક્ત ગ્રંથ માટે શું કહે છે ?

જૈન મુનિશ્રી ચંદ્રપ્રભસાગરજીનું આ પુસ્તક આવકારપાત્ર છે. એમાં સંગૃહીત થએલ ૨૩ લઘુ કથાઓ આપણાં જીવનને ઘડવામાં ઉપયોગી થાય એવી છે. એમાં મુનિશ્રીનું ઝોંકું ચિંતન તેમજ નિર્મળ દર્શન દૃષ્ટિએ પદ્યા વિના રહેતા નથી. દરેક કથાની શરૂઆતમાં આપેલા વિચારમૌકિકો પણ સુવિચાર-પ્રેરક છે. સૌને આ પુસ્તક ગમે એવું છે. કિંમત દોઢ રૂપિયા (પોસ્ટેજ અલગ)

વર્ષ ૫૬ છું]

સં. ૨૦૧૫ પોષ

[અંક ૩ બે

સુભાષિત

આત્મનો મુલ્લદોષેણ વધ્યન્તે શુકસારિકા ।
વક્તાસ્તઞ્ચ ન વધ્યન્તે મૌનં સર્વાર્થસાધનમ્ ॥

મેના અને પોપટને તેની વાણીના જ દોષે પાંજરામાં પુરાવું પડે છે, જ્યારે અખોલ ખગલાને કોઈ પિંજરામાં પૂરવું જ નથી. મૌન જાળવવાથી સર્વ પ્રકારના અર્થ સાધી શકાય છે; ખીજી રીતે કહીએ તો આ પણ ‘ન બોલવામાં નવ ગુણ’ જેવો જ સદ્બોધ છે. પણ વ્યવહારિક દૃષ્ટિએ એનો અર્થ તો એ જ રીતે ઘટાવી શકાય કે સમજ વગરનું બોલવું તેના કરતાં મૌન સેવવું એ વધારે લાભદાયક છે. આપણે કોના માટે બોલીએ છીએ, શું બોલીએ છીએ તથા ક્યાં અને ક્યારે બોલીએ છીએ એ પાંચ બાબતોનો ખાસ ખ્યાલ રાખવો એ જ ડહાપણભરેલું છે.

૧૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

જગો જોગી પરભાત ભયો

(પ્રભાતી)

જગો જોગી અલખસ્વરૂપી લોર ભયા મત સોના રે,
 ખીત ગઈ અજ્ઞાન રચન, અખ જ્ઞાન જલે મુખ ધોના રે...જગો
 તિરિયા મુમતિ, પરિવાર સખ, ગુનપર્યાય તુમારા રે,
 નયનક્ષેપ મુમિત્તઃ શાંતિ ઓર સમતા ભગિની સુધારા રે...જગો
 હિલમિત સખ તુમ દર્શન આયે, તુમ તો આતમરાયા રે,
 તુમ મુખ આતક સખસે ખેલો, અલખ ખેલ તજ માયા રે !...જગો
 અનંતરિક્ષિ-રસ-આતમરમણતા, યોગ સિદ્ધિ સુખદાયા રે,
 હોઠાલોઠકે સ્વામી તુમ હો, અમર અરૂપ અભયા રે !...જગો
 હઠ આસનધર ધ્યાન ધારણા, શૂન્ય શિખર જા ખેઠો રે,
 સ્વરૂપરમન મુખ જોગી જોગી, પરપુદ્ગલ હૈ અછોડો રે !...જગો
 અનેકેન્ત ક્યાદ્વાદ માર્ગ, તુમ ચલતા પ્રભુ દરમાયા રે,
 પરપુદ્ગલ કંટક મારગમે, ચલત દસાવત માયા રે !...જગો
 ગુનસ્થાનક આરોહ કરત ગુન, યોગી અયોગી જાના રે,
 કેવલ કમલારાની મિલે, ખીચ પુદ્ગલસે ન લુભાના રે !...જગો
 સિદ્ધ બુદ્ધ મુક્તિતાન સ્વયં હો, ચોદ રાજ કે સ્વામી રે,
 ઋણહીન જ્યોતિ નિજાત્મસ્વકી, ખેલો અલખ અનામી રે !...જગો
 પ્રાતઃકાલ ઉઠ સુમરન પ્રભુકા, ત્રિવેણી તટ ઢે ઢેરા રે,
 જ્ઞાનધ્યાનમે મસ્ત રહોજી, જૂલકર મેરા તેરા રે !...જગો
 સદ્ગુરુ સુમરન ધૂપ જલાકર, આત્મ સુવાસિત કરના રે !
 મનિમય જીવન સુદૃઢ બનાવો, શ્રીર અવતાર ન ધરના રે !...જગો

‘પાઠરાંઠે’

ચૈત્યવન્દનચતુર્વિંશતિકા ।

ચૈત્યવન્દનચતુર્વિંશતિકા ॥

ભાવાર્થકાર :— પંચાસલ મહારાજ શ્રી સુશીલવિજયલ ગેહી.

તૃતીયતીર્થકર—

શ્રીસંભવનાથજિનેન્દ્ર—ચૈત્યવન્દનમ્ [૩]

(સ્તવધરા)

યદ્ભક્ત્યાસક્તચિત્તાઃ પ્રચુરતમભવન્નાન્તિમુક્તા મનુષ્યાઃ,

સજ્જાતાઃ સાધુભાવોલ્લસિતનિજગુણાન્વેષિણઃ સદ્ય એવ ।

સ શ્રીમાન્ સમ્ભવેશઃ પ્રશમરસમયો વિશ્વવિશ્વોપકર્તા,

સદ્ભર્તા દિવ્યદીપ્તિઃ પરમપદકૃતે સેવ્યતાં ભવ્યલોકાઃ ॥ ૧ ॥

જેની ભક્તિમાં આસક્તિ ચિતવાળા પુરુષો ધણા ધણા ભવભ્રમણથી મુક્ત અને ઉત્તમ ભાવથી ઉદ્ધસિત એવા પોતાના ગુણના અન્વેષણમાં તત્પર એવા શીષ્ય થવા, તે પ્રશ્ન-રસમય સમગ્ર વિશ્વના ઉપકારક ઉત્તમ નાયક દિવ્યદીપ્તિવાળા શ્રીમાન્ સંભવનાથ ભગવાન હે અભયલોકા! પરમપદને માટે સેવો. [અર્થાત્ મોક્ષ મેળવવા માટે એ સંભવનાથ ભગવાનની સેવા કરો.] (૧)

શુક્લધ્યાનોદેકેનોજ્જ્વલમાતિશયિતસ્વચ્છભાવાદ્ભુતેન,

સ્વસ્માદાદૃત્ય વૃત્તં શિવપદનિગમં કર્મપદ્મપ્રપન્નમ્ ।

નીરન્દ્રં દૂરચિન્તા પ્રકૃતિમુપગતો નિર્વિકલ્પસ્વરૂપઃ,

સેવ્યસ્તાર્ક્યધ્વજોઽસૌ જગતિ જિનપતિર્વીતરાગઃ સદૈવ ॥ ૨ ॥

અતિશય સ્વચ્છ ભાવથી અદ્ભુત એવા શુક્લધ્યાનરૂપી પાણીથી ગાઢ કર્મરૂપી કાદવના સમુદ્રને દૂર કરીને પોતાની મેળે જ ઉર્જિત અને શિવપદને આપવાનાર એવા ચારિત્રને સ્વીકારીને સ્વભાવને પામેલા, નિર્વિકલ્પ સ્વરૂપવાળા અને અશ્વના ચિદ્-બ્રાહ્મણવાળા એવા આ વીતરાગ જિનપતિ સર્વદા વિશ્વમાં સેવવા લાયક છે. (૨)

શ્રી આભિનંદ પ્રકાશ

વાર્ધૈ વિદ્યોતિરત્નપ્રકર ઇવ પરિભ્રાજતે સર્વકાલે,
 યસ્મિન્ નિઃશેષદોષઘ્નયગમવિશદે શ્રીજિતારેસ્તનૂજે ।
 દુષ્પ્રાપો દુષ્ટસત્ત્વૈઃ સ્ફુટગણનિકરઃ શુદ્ધબુદ્ધિક્ષમાદિઃ,
 કરુણાઃ શ્રીનિવાસઃ સ ભવતિ વદતાઽમ્યર્ચનીયો ન કેષામ્ ॥૧॥

સમુદ્રમાં પ્રકાશમાન રત્નના રાશિની જેમ સર્વે જોને વિષે સમગ્ર દેષના વ્યપમમથી-
 (જવાથી) નિર્ભળ એવા શ્રી જિતારી રાજના પુત્રમાં શુદ્ધ જન્મથી અપ્રાપ્ય એવા શુદ્ધ બુદ્ધિ
 અને ક્ષમાદિ પ્રમટ્ટ ગુણોના સમુદાય હરમેશાં રોજે છે, એ કલ્યાણ લક્ષ્મીના નિવાસરૂપ
 [શ્રી સંભવનાથ ભગવાન] કહો કે કોનાથી સેવવા લાયક નથી? અર્થાત્ સર્વથી સેવવા
 લાયક છે. (૩)

ચતુર્થતીર્થસ્તુત્ર—

શ્રીઅભિનન્દનજિનેન્દ્ર-ચૈત્યવન્દનમ્ [૪]

(દુતવિલમ્બિત-છન્દઃ)

વિશદશારદસોમસમાનનઃ, કમલકોમલચારુવિલોચનઃ ।
 શુચિગુણઃ સુતરામભિનન્દનો, જયતુ નિર્મલતાશ્ચિતભૂષનઃ ॥ ૧ ॥

નિર્ભળ શરદ સત્તુના ચંદ્ર સમાન વદન(મુખ)વાળા, કમલના સમાન કોમળ અને
 મનોહર લોચનવાળા, પવિત્ર શુચિવાળા, નિર્મલતા યુક્ત દેહવાળા એવા શ્રી અભિનન્દન-
 સ્વામી અત્યંત જયવંતા વર્તો. (૧)

જગતિ કાન્તહરીશ્વરલાઙ્ઘિત-ક્રમસરોરુહ ! મૂરિકૃપાનિધે ! ।
 મમ સમીહિતસિદ્ધિવિધાયકં, ત્વદપરં કમપીહ ન તર્કયે ॥ ૨ ॥

મનોહર શ્રેષ્ઠ કપિના (વાંદરાના) લાંછનથી યુક્ત ચરણભગવાળા, અત્યંત દયાના નિધાન
 એવા, હે અભિનંદન વિશુ ! વિશ્વમાં મારા મનોવાંછિતની સિદ્ધિને કરનાર આપના સિવાય
 બીજા કોઈને પણ માનતો નથી. (૨)

પ્રવરસંવર ! સંવરમૂપતે-સ્તનય ! નીતિવિચક્ષણ ! તે પદમ ।
 શરણમસ્તુ જિનેશ ! નિરન્તરં, રુચિરમક્તિસુયુક્તિમૃતો મમ ॥ ૩ ॥

ઉત્તમ સંવરવાળા અને સંવર રાજના પુત્ર એવા, નીતિમાં વિચક્ષણ (નિપુણ) એવા
 હે જિનેશ્વર ! મારું ભક્તિયુક્ત એવા અને આપતું ચરણ સર્વદા શરણસ્થ હો. (૩)

મૌન એકાદશીનું પર્વ અને એને અંગેનું સાહિત્ય

(લે. પ્રો. હીરાલાલ ર. કાપડિયા એમ. એ)

પ્રત્યેક ધર્મના અનુયાયીઓને પોતપોતાનાં પર્વ હોય છે. એ રીતે જૈનોનાં પણ વિવિધ પર્વ છે. એમાંનું એક મહત્વનું પર્વ તે ‘મૌન એકાદશી’ છે. એને સંસ્કૃતમાં ‘મૌનાદશી’ કહે છે. આ પર્વ ૬૨ વર્ષે એક વાર આવે છે અને એ એક દિવસનું છે. એ દિવસ તે ‘માગસર મહિનાના સુદ પંખવાડિયાની અગિયારસ’ છે.

દોહસો કહ્યાણુકો-એ દિવસે જિનેશ્વરનાં દોહ સો કહ્યાણુકો થયાં હોવાથી એને ‘પર્વ’ ગણવામાં આવે છે. એ કહ્યાણુકાની ગણતરી નીચે મુજબ છે.

‘ભરતક્ષેત્રની વર્તમાન ચોવીસીમાં જિનેશ્વર અરનાથનું દીક્ષા-કહ્યાણુક, નમિનાથનું કેવલગાન-કહ્યાણુક અને મહિત્રનાથનાં જન્મકહ્યાણુક, દીક્ષા-કહ્યાણુક અને કેવલગાન-કહ્યાણુક એમ બધાં મળીને પાંચ કહ્યાણુક થયાં. અતીત, અનાગત અને વર્તમાન ત્રણ ચોવીસીના હિસાબે એક જ ક્ષેત્રમાં પંદર થયાં. પાંચે ભરત અને પાંચે ઐરાવત એ હોય ક્ષેત્રમાં વિચાર કરતાં દોહ સો (૫X૪X૧૦) કહ્યાણુકો થયાં.

ચૈત્યવંદનો-‘મૌનએકાદશી’ને અંગે જાતજાતનું સાહિત્ય ગુજરાતી વગેરેમાં રચાયું છે. જેમકે ચૈત્યવંદન, સ્તવન, સંજ્ઞા, થોપ, રત્નિ અને કથા.

આત્મકહ્યાણુમાળા (પૃ. ૧૨૫-૧૨૬)માં એ ગુજરાતી ચૈત્યવંદન છપાયેલાં છે. એનાં પ્રતીકાદિ નીચે મુજબ છે.-

પ્રતીક	હડીની સંખ્યા	કર્તા
મેમિ જિજ્ઞેસર ગુણ્વીશો	૧૨	ક્ષમાવિજય
શાસનનાયક વીરજી	૯	„

આ પૈકી પ્રથમ ચૈત્યવંદનમાં નીચે મુજબની ખાખતોનો ઉલ્લેખ છે.-

(૧) મૌન એકાદશીને દિવસે ૯૦ તીર્થંકરનાં કહ્યાણુકો થયાં છે.

(૨) આ પર્વની આરાધના કરવાથી સુવતઃકેષી સંસારસંસ્ક્રોતો પારકપામી ગયા.

(૩) આ પર્વને દિવસે રાત દિવસનો પોષધ કરવો.

(૪) ૧૫૦ કહ્યાણુકોનું મણુજીં મણુવું.

(૫) મૌન સેવન કરવું.

(૬) ઉજમણું કરવું. એને અંગે પૂઠા અને વીંટા-મણુનો ઉલ્લેખ છે.

દ્વિતીય ચૈત્યવંદનમાં નીચે પ્રમાણેની ખાખતો દર્શાવાઈ છે.

(૧) હસ ક્ષેત્રમાં ત્રણે કાળનાં ૩૦૦ કહ્યાણુકો છે.

(૨) એકાદશીનું ૧૧ વર્ષ આરાધન કરવું.

(૩) પાઠાં, પુંજણી, ઠવણી, વીંટણાં, મશી, કામળ અને કાઠાંનો ઉલ્લેખ છે.

પર્વતિથિ વિગેરેનાં ચૈત્યવંદનાંદિનો સંગ્રહ નામના પુસ્તકમાં ઉપયુક્ત બે ચૈત્યવંદનો ઉપરાંત જ્ઞાનવિમલે ત્રણ ત્રણ હડીમાં ગુજરાતીમાં રચેલાં ત્રણ ચૈત્યવંદનો છે, એના પ્રતીક નીચે મુજબ છે-

(૧) અંગ અગિયાર આરાધીએ.

(૨) આજ ઝોઝવ થયો.

(૩) મલ્લિ જિનવરને નમો.

આ પૈકી બીજા ચૈત્યવંદનમાં તીર્થંકરોના ત્રણ સો કહ્યાણુકો મૌન એકાદશીએ થયાનો ઉલ્લેખ છે. આવી હડીકત ક્ષમાવિજયે પણ દર્શાવી છે.

સ્તવનો-ઉપયુક્ત આત્મકહ્યાણુમાળા (પૃ. ૨૦૨-૨૦૯)માં ‘ન્યાયાચાર્ય’ યશોવિજયમણિએ

૩૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

વિ. સં. ૧૭૪૨માં ખંભાતમાં ચાર હાલમાં ગુજરાતીમાં રચેલું સ્તવન છપાવેલું છે. આ સ્તવન વિષે મેં યશોદાહનમાં વિસ્તૃત માહિતી આપેલી છે એટલે અહીં તો એટલું જ કહીશ કે આ સ્તવનને કર્તાએ આરમી હાલની ત્રીજી કડીમાં “દોહસો કલ્યાણકનું ગુણુ” કહ્યું છે. એ કૃતિ એમણે દિવાળીને દિવસે પૂર્ણ કરી છે.

આ સ્તવન ચૂર્ચર સાહિત્યસંગ્રહ (વિભાગ ૧, પૃ. ૧૮૬-૧૮૬)માં પણ છપાવાયું છે, પરંતુ ભાષા વિચ્છા-

ક્રમાંક	પ્રતીક
૧	દેશ સોરઠ દારકા પુરી
૨	દારકા નગરી સમેસર્વા રે
૩	સમવસરજી બેઠા ભગવંત
૪	એકાદશી તિથિ સેવીએ રે

આ પૈકી પહેલાં બે સ્તવનોમાં સુવ્રતશ્રેષ્ઠીનો પૂર્વભવપૂર્વકનો વૃત્તાંત છે.

ત્રીજા સ્તવનમાં કહ્યું છે કે મહિનાથે દીક્ષા લીધી તે દિવસે મૌન સેવ્યું હતું. એ ત્રીજું સ્તવન વિ. સં. ૧૬૮૧ માં જ્યેષ્ઠમેસમાં રચાયું છે.

“જેન જ્ઞાનપ્રસારક મંડળ” તરફથી ઈ. સ. ૧૯૧૧ માં “સાર્થ પંચપ્રતિક્રમણ સૂત્ર”ના નામથી જે પુસ્તક છપાવાયું છે તેમાં પૃ. ૪૦૧-૪૦૫ માં જ્ઞાનવિજયે ચાર હાલમાં વિ. સં. ૧૭૯૫ માં અમદાવાદમાં રચેલું અને નિમ્ન લિખિત પંક્તિથી શરૂ થતું મૌન એકાદશીનું સ્તવન છપાયું છે:-
“જગપતિ નાયક નેમિજિજ્ઞંદ, દારિકા નગરી સમેસર્વા”

સજ્જાઓ-આત્મકલ્યાણમાળા (પૃ. ૪૪૪-૪૪૫)માં મૌન એકાદશીની ગુજરાતીમાં રચાયેલી એક સજ્જાપ છપાયેલી છે. એ પંદર કડીની છે. એની અંતિમ કડી કર્તા વિષે અને સાથેસાથે આ કૃતિ ‘સજ્જાપ’ છે એ ખાખત પ્રકાશ પાડે છે. આ રહી એ કડી:-

નના અભ્યાસોને ઉપયોગી થઇ પડે એવું સંસ્કરણ તૈયાર કરવાનું બાકી રહે છે. એ માટે તો પ્રાચીન અને વિશ્વસનીય હાથપોથીઓ એકત્રિત કરાવી જોઇએ અને મધ્યકાલીન યુગની ગુજરાતી ભાષાના વિશિષ્ટ અભ્યાસી અને સંપાદનકળાના નિષ્ણાતને કામ સોંપાવું જોઇએ,

“પર્વતિથિ વિગેરનાં ચૈત્યવંદનાદિનો સંગ્રહ” નામના પુસ્તકમાં મૌન એકાદશીને અંગે ચાર સ્તવનો અપાયાં છે. તેનાં પ્રતીકાદિ નીચે મુજબ છે -

પરિમાણ	કર્તા
૫ હાલ	જ્ઞાનવિમલચરિ
૩ હાલ	કાંતિ (? કાંતિવિજય)
તેર કડી	*સમયસુન્દરગણી
સાત કડી	મેરૂચિજય

“શ્રી વિજ્ઞાનસોમ સૂરીશ્વર પ્રભુ સુણો સ્વામીજી

તપમચ્છકા શિરદાર સુષિઃ

તસ ચુરુ ચરજી કમળ નમી સુણો સ્વામીજી,

સુવ્રતરૂપ સજ્જાપ ભણી.-૧૫”

આ સજ્જાપમાં નીચે મુજબ “પંચપર્વા” નો ઉલ્લેખ છે -

(૧) બીજ, (૨) પાંચમ, (૩) આઠમ, (૪) એકાદશી અને (૫) ચૌદસ.

આ સજ્જાપના પ્રારંભમાં કહ્યું છે કે નેમિનાથે એકાદશી પ્રકાશી, એનો મહિમા વર્ણવ્યો અને વાસુદેવ કૃષ્ણે એ આરાધી.

“પર્વતિથિ વિગેરનાં ચૈત્યવંદનાદિનો સંગ્રહ” નામના પુસ્તકમાં આ ઉપરાંત બે સજ્જાઓ છે. તેમાં ઉલ્લેખરતે સાત કડીની સજ્જાપ રચી છે અને એનો પ્રારંભ “આજ મારે એકાદશી રે, નજીલ મૌન કરી મુખ રહીએ” થી કરાયો છે, બ્યારે બીજીના કર્તા

* એમનું આ સ્તવન સમયસુન્દર-કૃતિ-કુસુમાંજલિ (પૃ. ૨૪૦-૨૪૧) માં પણ છપાયું છે.

મૌન એકાદશીનું સાહિત્ય

૩૧

મનકથં છે અને એમાં આઠ કડી છે અને એની શરૂઆત નીચે મુજબ કરાઈ છે:-

“આજ મારે એકાદશી રે નલ્યદલ પ્રતિક્રમતાં પલ્લુ યાતુ”
આ જનને સજ્જાયમાં નિમ્ન લિખિત પંક્તિ એક સરખી છે:-

“મારો નલ્યદોઈ તુજને વહાયો, મુજને તારો વીરો”
મનકથંકૃત ઉપર્યુક્ત સજ્જાયમાં પ્રતિક્રમણ વખતે

ક્રમાંક

પ્રતીક

- ૧ સમવસરણમાં નેમિ ભાષે
- ૨ નિરુપમ નેમિ જિનેશ્વર
- ૩ એકાદશી અતિરચ્છી
- ૪ વીર જિનને પૂછે ગણધારી
- ૫ સેવે સંઘ જસ સુર નર
- ૬ ગોપમ બોલે અંધ સંભાષી
- ૭ નેમીસરને શ્રીનારાયણ
- ૮ શ્રી નેમિ જિનવર સપલ
- ૯ એપીપતિ પૂછે પભણે
- ૧૦ મૌનપણે પોસહ ઉપવાસ

મૌનકાદશી સ્તુતિ-આ નામથી ચાર પદ્યની એક સ્તુતિ આત્મકલ્યાણમાળા (પૃ. ૮૦-૮૧) વગેરેમાં તેમજ *D C G C M (Vol XIX, PT. 2, PP. 62-63)માં છપાયેલી છે. એનો પ્રારંભ “ઘરહ્ય પ્રવ્રજ્યા”થી કરાયો છે. એમાં અરનાથના અને નમિનાથના એકેક અને મલ્લિનાથના ત્રણ એમ પાંચ કલ્યાણકો વિપતિ દૂર કરે છે એમ કહ્યું છે.

સ્તુતિ-સ્તુતિતરંગિણી (ભા. ૧, પૃ. ૫૧૬-૫૧૭)માં ચાર પદ્યની ‘સચ્ચરા’ છંદમાં સંસ્કૃતમાં મૌનકાદશીસ્તુતિ છપાયેલી છે. આનો પ્રારંભ “શ્રીમાન્ નેમિર્ભાષે”થી કરાયો છે. એમાં સુવત્રે એકીએક મૌન એકાદશી આરાધ્યાનો ઉલ્લેખ છે. વિશેષ-

હીઓ વાતે વળગે છે તે બાબત તેમને શિખામણ અપાઈ છે.

ઉપર્યુક્ત “સાચ” પંચપ્રતિક્રમણ સૂત્ર”માં લખિષ્કૃત સાત કડીની સમગ્ર છે. એની શરૂઆત “હવે અકાદશી હમ વદે”થી કરાઈ છે.

થોય-સ્તુતિતરંગિણી (ભા. ૧, પૃ. ૧૫૨-૧૬૧)માં જે ચચ્ચાર પદ્યની આ પર્વ પરત્વે દસ યુજરાતી થોય છપાયેલી છે તેનાં પ્રતીકાદિ નીચે મુજબ -

કર્તા

- લખિષ્કરિ
- માનવિજય
- હર્ષગણિ(?)ના શિષ્ય
- રાજરત
- પ્રેમવિપ્રભ (?)ના શિષ્ય
- લાલવિજય
- હંસ (?) હંસવિજય
- નયવિમલ
- કીર્તિ (?) કીર્તિવિજય
- વિદ્યાચંદ

માં એમાં ૯૦ તીર્થંકરોનાં ૧૫૭ કલ્યાણકોની સંખ્યા “ચિન્દુક્ષુતેન્દુ”થી-શબ્દાંકથી દર્શાવાઈ છે. એવી રીતે અતિમ પદ્યમાં અગિયારનો નિર્દેશ “શંભુ”થી કરાયો છે, કેમકે રુદ્ર અગિયાર મણુાય છે.

પ્રસ્તુત સ્તુતિ વાચનાયાય ક્ષમાકલ્યાણે અહીં-સુરતમાં રચેલી કૃતિ સહિત “શ્રીસ્તુતિસંગ્રહ : સાવચૂરિક : ”માં ઇ. સ. ૧૯૧૨માં છપાવાઈ છે. આ સ્તુતિનો યુજરાતીમાં કોઈએ અનુવાદ કર્યો હોય અને તે છપાયો હોય તે વાત અત્યારે તો માફ આવતી નથી એટલે એ કાવ્ય મેં ક્યું છે. મારો એ યુજરાતી અનુવાદ મૂળ કૃતિ સહિત અહીં રમ્ય કરું છું. :-

* Descriptive Catalogue of the Government Collection of Manuscripts.

૩૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

“ શ્રીમાર્ નેમિર્વેભાવે જલશયસવિધે સ્ફૂર્તિમેકાદશીયા,
 માદ્યન્મોહાવનીન્દ્રપ્રશમનવિશિષ્ઠઃ પશ્ચવાનાર્ચિરર્ણઃ ।
 મિથ્યાત્વધ્વાન્તવાન્તૌ રવિકરનિકરસ્તીવ્રલોભાદિવજ્રં
 શ્રેયસ્તત્ પર્વ વઃ સ્તાચ્છિવસુખમિતિ વા સુવ્રતશ્રેષ્ઠિનોઽભૂત્ ॥૧॥

इन्द्रैरभ्रमद्विर्मुनिपगुणरसास्वादनानन्दपूर्णै—
 दीव्यद्भिः स्फारहारैर्ललितवरवपुर्याष्टिभिः स्वर्वधूभिः ।
 सार्धकल्याणकौघो जिनपतिनवतेर्विन्दुभूतेन्दुसङ्ख्यो
 धसे यस्मिन् जगे तद् भवतु सुभविनां पर्व सच्छर्भहेतुः ॥ २ ॥

सिद्धान्ताब्धिप्रवाहः कुमतजनपदान् प्लावयन् यः प्रवृत्तः
 सिद्धिद्वीपं नयन् धीधनमुनिवणिजः सत्यपात्रप्रतिष्ठान् ।
 एकादश्यादिपर्वेन्दुमणिमतिदिशन् धीवराणां महर्ध्यं
 सन्न्यायाम्भश्च नित्यं प्रवितरतु स नः स्वप्रतीरे निवासम् ॥ ३ ॥

तत्पर्वोबापनार्थं समुदितसुધियां शम्भुसङ्ख्याप्रमेया—
 मुत्कृष्टાં વસ્તુવીધિયમયદસદને પ્રામૃતીકુર્વતાં તામ્ ।
 તેષાં સઘ્યાક્ષપાદૈઃ પ્રલુપ્તમતિભિઃ પ્રેતમૃતાદિભિર્વા
 દુષ્ટૈર્જન્યં ત્વજન્યં હરતુ હરિતનુન્યસ્તપાદાઽમ્બિકાસૂયા ॥ ૪ ॥

આત્મા ગુજરાતી અનુવાદ હું નીચે મુજબ રજૂ કરું છું—

શ્રી નેમિનાથની રતુતિ

(તીર્થ'કરતર૩૫) લક્ષ્મીથી યુક્ત, મહોન્મત્ત
 મોહરાજના વિનાશને વિષે બાણ (સમાન), કામદેવ૩૫
 વહ્નિ (ના નાથ) પ્રત્યે જળ (તુલ્ય), મિથ્યાત્વ૩૫
 અધિકારને દૂર કરવામાં સૂર્યનાં કિરણોના સમુદાય૩૫
 તેમજ તીવ્ર લોભ૩૫ પર્વતને (ભેદવા) વિષે વજ્ર
 (સમાન) એવા નેમિ (નાથ) (વાસુદેવ) કૃષ્ણની સમીપ
 જે 'એકાદશી' પર્વના મહિમાનો વિસ્તાર કર્યો તે

પ્રશંસનીય (મૌન એકાદશીતુ') (૫૧) જેમ સુવ્રતજેઠી-
 ને સુક્તિના સુખને કરનાર થયું તેમ તમને થાઓ. ૧.

નેતુ' તીર્થ'કરોનાં દોઢ સો કલ્યાણકો-આકા-
 શમાં ભ્રમણ કરતા, તીર્થ'કરના ગુણોના રસના આ-
 ત્વાદથી (ઉદ્ભવેલી) આનંદથી પરિપૂર્ણ તેમજ વિરતીજી
 હારવડે દેદીપ્યમાન એવા ધન્વન્તરી, લાક્ષિત્યથી યુક્ત
 અને ઉત્તમ દેહયષ્ટિવાળા દેવાંગનાઓની સાથે, નેતું
 જિનશરનાં દોઢ સો કલ્યાણકોના સમૂહનું જે જિવસ

મૌન એકાદશીનું સાહિત્ય

૩૭

(પર્વ) વિષે ગાન કર્યું તે પર્વ સુભાવિકાને સમ્યક્ સુખનું કારણ બનેા. ૨

આગમની સ્તુતિ-ક્રમતોરૂપ દેશોને કુખાડતો, સત્યરૂપ પાત્ર(વહાણ)માં રહેલા અને યુદ્ધરૂપ ધનથી યુક્ત એવા મુનિરૂપ વણિકાને મુક્તિરૂપ હોપે લઇ જનારો, વળી ઉત્તમ *ધીવરો(યુદ્ધશાળીઓ)ને મહામુલ્યવાન એવું એકાદશ્યાદિપર્વ દર્શાવનારો તેમજ સન્નિવિત ન્યાયરૂપ જળવાળો એવો જ આગમરૂપ સમુદ્રનો પ્રવાહ પ્રવૃત્ત થયો તે (પ્રવાહ) પોતાના પ્રકૃષ્ટ કિનારે (અર્થાત્ પોતાની પાસે) અમને સર્વદા નિવાસ અર્પો. ૩

અંબિકાની સ્તુતિ-તે (અર્થાત્ મૌનએકાદશીના પર્વના આરંભકો કે) જેમની સદ્ગુદ્ધિ રૂડી રીતે ઉદ્ભવેલી છે અને (એથી તો) જેઓએ પર્વના ઉદ્ઘાપનાથી અભયદાતા(તીર્થ)કરના સદનમાં (એટલે કે જિનચેલમાં) અગિયારની સંખ્યારૂપ પરિભ્રમણા અને ઉત્તમ એવી તે (સુપ્રસિદ્ધ) પદાર્થની શ્રેણિને મૂકે છે તેમના પ્રત્યે પ્રદાન (ખોટા બડમણ્ટ કરવા)ની યુદ્ધિવાળા (અને એથી તો જૈન ધર્મને વિષે) પ્રતિરૂળ અને દુષ્ટ એવા નૈયાયિકાએ કરેલાઅથવા દુષ્ટ પ્રેત, જૂત વગેરેએ કરેલા ઉપદ્રવને સિંહના શરીર ઉપર ચરણ મૂકીને રહેલી એવી અંબિકા નામની (દેવી) દૂર કરો. ૪

અંતિમ પદ વિચારતાં એમ બાસે છે કે પ્રસ્તુત સ્તુતિ રચાઇ તે સમય ઉપર કેટલાક દુર્ગુદ્ધિ નૈયાયિકાએ જૈનોની સતામણી કરી હશે.

સ્તવન-મૌનૈકાદશી સ્તવન-સાધુકીર્તિએ સંસ્કૃતમાં વિ. સં. ૧૬૨૪માં રચ્યું છે.

મૌનૈકાદશીમાહાત્મ્ય-આ સંસ્કૃત કૃત વીર વિનયગણિએ વિ. સ. ૧૭૭૪માં રચી છે. જુઓ જિનરત્નકોશ (વિભાગ ૧, પૃ. ૪૬૬.)

* સમુદ્રના પક્ષમાં 'ધીવર' થી 'માછી' અર્થ સમજવાનો છે.

મૌનૈકાદશી કથા-આ નામથી છ કૃતિઓ રચાઇ છે. તે પૈકી એક અજ્ઞાતકર્તા છે. આકીર્ણ પાંચના કતાના નામ અને રચના વર્ષ નીચે મુજબ છે.

નામ	રચનાવર્ષ
ક્ષમાકલ્યાણ	વિ. સં. ૧૮૬૦
ધનચન્દ્ર (? દાનચન્દ્ર)	વિ. સં. ૧૭૦૮
ધીરવિનયગણિ	?
રવિસાગર	વિ. સં. ૧૫૬૪
સૌભાગ્યનાંદિ	વિ. સં. ૧૫૭૬

આ પૈકી અજ્ઞાતકર્તા અને અજ્ઞાતસમયક એવી બે કૃતિને બાજુએ રાખતાં એમ કહી શકાય છે કે આ બધી કૃતિઓમાં રવિસાગરની કૃતિ સૌથી પ્રાચીન છે. એ કૃતિ પર્વકથા સંગ્રહ (ભા. ૧)માં છપાયેલી છે.

સૌભાગ્યનાંદિ કથા અનુપરામ શાસ્ત્રી દ્વારા સંપાદિત કરાવી પ્રકાશિત કરાઇ છે.

મૌનવ્રત કથા-ગુણચન્દ્રસુરિએ રચેલી અને કલકત્તાથી પ્રસિદ્ધ કરાયેલી આ કૃતિ પ્રસ્તુત પર્વને અંગેની છે કે કેમ તે જાણવું આઠી રહે છે.

સુવચરસિન્હાણુય^૧-આ જઘણમરહટ્ટી (જેન મહારાષ્ટ્રી)માં ૧૫૭ પદોમાં રચાયેલી અને પ્રારંભમાં પક્ષદીઠ બીજ, પાંચમ વગેરે પાંચ તિથિઓનું સંક્ષિપ્ત નિરૂપણ પૂરી પાડતી કૃતિ છે. એના નામ પ્રમાણે એમાં સુવ્રત ઓળીનું વૃત્તાંત છે. એ “વિનય-દાનસૂરોચર ગ્રન્થમાલા”માં વિ. સં. ૧૯૯૫માં પ્રકાશિત થયેલી છે, પરંતુ એમાં જેવી જોડએ તેવી શુદ્ધિ જળવાઇ રહી નથી એથી એ ફરીયા છપાવવી ધટે.

સુવચરસિન્ધરિય-આ ૪૦ મં ૦ માં ૫૯ પદોમાં રચાયેલી કૃતિ છે અને એ પણ સુવ્રત ઓળીનું વૃત્તાંત રચી કરતી હશે એમ એનું નામ વિચારતાં બાજે છે.

૧ આ નામ અંતિમ પદમાં અપાયેલું છે.

૬૪

શ્રી આત્મોન્નંદ પ્રકાશ

દેવવંદન-મૌન એકાદશીને અંગે ત્રણ દેવવંદન પ્રકાશિત થયેલાં છે. ૧ તેમાં રૂપવિજયકૃત દેવવંદનમાં અમરનાથને અંગે ચૈત્યવંદન, થોઈ અને સ્તવનથી શરૂઆત કરી, મલ્લિનાથ અને નમિનાથને ઉદ્દેશીને ચૈત્યવંદનાદિ અપાયાં છે. આ પ્રમાણે જ્ઞાનવિમલ અને જ્ઞાનવિજય પછી એકેક દેવવંદન રચ્યું છે.

ગણુણ, ૨ ઉજમણું અને વિધિ-મૌન એકાદશીને અંગેની આ ત્રણ આગતોથી જૈન સમાજ પરિચિત હોવાથી અને ધારવા કરતાં આ લેખનું ક્ષેત્ર વધી જવાથી એ વિષે હું અહીં કંઈ કહેતો નથી.

ઉપસંહાર-આ ઉપરથી જોઈ શકાશે કે મૌન એકાદશીને અંગે ગુજરાતીમાં તેમજ સંસ્કૃતમાં અને પાર્શ્વયમ કેટલુંક સાહિત્ય રચાયું છે. એમાં ગુજરાતી સાહિત્ય નીચે મુજબ છે -

(૧) પાંચ ચૈત્યવંદનો: ક્ષમાવિજય અને જ્ઞાનવિમલસૂરિ.

(૨) છ સ્તવનો: કાંતિ, જિનવિજય, જ્ઞાનવિમલસૂરિ, મેરુવિજય, યશોવિજય ગણિ અને સમયસંદર્શગણિ.

(૩) ચાર સજ્જાયો: ઉદયરત્ન, મનકચંદ, લાઘ્વિ અને વિશાળસૌમસૂરિ (?)

(૪) દસ થોયો: કીર્તિ, નમતિમલ, પ્રેમવિયુષ્ણ શિષ્ય(?) માનવિજય, રાજરત્ન, લાઘ્વિસૂરિ, લાઘ્વિવિજય, વિદ્યાચંદ, હંસ અને હંસગણિશિષ્ય(?)

(૫) ત્રણ દેવવંદનો જ્ઞાનવિમલ, જ્ઞાનવિજય અને રૂપવિજય.

સંસ્કૃત સાહિત્ય તરીકે એ અગ્રાતકર્તૃક સ્મૃતિઓ, ક્ષમાકલ્યાણકૃત એક સ્તવન, પર્વતો મહિમા દર્શાવનારી ધીરવિજયગણિકૃત કૃતિ અને મૌનૈકાદશીકથા નામની છ કૃતિઓ છે. આ કથાઓ પૈકી એક અગ્રાતકર્તૃક છે, જ્યારે બાકીની પાંચનાં કર્તાનાં નામ નીચે મુજબ છે ક્ષમાકલ્યાણ, ધનચન્દ્ર (દાનચન્દ્ર), ધીરવિજયગણિ, રવિસાગર અને સૌભાગ્યનાંદિ.

પાર્શ્વયમ સાહિત્ય તરીકે સુવ્રત ઋષિને અંગે એક અગ્રાતકર્તૃક કથાનક અને એક અગ્રાતકર્તૃક ચરિત્ર છે. આ મંત્રે પદોત્તમ છે. ચરિત્ર નાનકડું છે તેઓ જલદી છપાવવું થયે.

અંતમાં હું એ આગત સૂચવી આ લેખ પૂર્ણ કરું છું :-

(૧) ‘મૌન એકાદશી’ પર્વને લગતું તમામ સાહિત્ય એક જ પુસ્તકરૂપે પ્રસિદ્ધ કરાય અને તેમાં ગુજરાતી કૃતિઓ કર્તાની જ બાષામાં અને તેમ ન જ બની શકે તો અને તેટલી હાથપોથીઓ એકત્રિત કરી લગભગ એ બાષામાં રજૂ થાય તેવો પ્રયત્ન કરાય તો જૈન પર્વો પરત્વેના સાહિત્યના એ અંશ પૂરતી તો પ્રશંસનીય સેવા કરાયેલી ગણાશે અને તેમ થતાં આધુનિક યુગના માનસને સંતોષ મળી રહેશે.

(૨) વિશેષ ગવેષણા માટે સાધનાદિના અભાવે આ લેખમાં જે કોઈ વિશિષ્ટ કૃતિની નોંધ ન લેવાઈ હોય કે કોઈ ક્ષતિ ઉદ્ભવી હોય તો તે સંબંધમાં યોગ્ય કરવા મારી સહૃદય સાક્ષરોને સાદર વિનંતિ છે.

૧. જુઓ મારતર ઉમેત્યંદ રાયચંદે ઈ સ. ૧૯૨૭માં પ્રકાશિત દેવવંદનમાળા (પૃ. ૩૯, પા. ૧૦૪) એનાં પૃ. ૧૦૫-૧૧૩માં મૌન એકાદશીનું “ગણુણ” અપાયું છે.

૨. આને અંગેના ઉપસંહારની યાદી મેં “જ્ઞાનવિજય” પર્વ અને એને અંગેનું સાહિત્ય” નામના લેખમાં આપી છે.

સત્ય મિત્રતાનું સ્વરૂપ

અનુ. વિકુલદાસ મૂ. શાહ

(મતાંક પૃષ્ઠ ૧૭ થી શરૂ)

એક મનુષ્યના સંબંધમાં આવું પૃથક્કરણ કરવાનો મેં યત્ન કર્યો છે. એ મનુષ્યના જીવનનો મેં દીર્ઘ સમય પર્વત અભ્યાસ કર્યો છે. એ ઉપરથી મારી હઠ માન્યતા થઈ છે કે તેના વિજયના વીશ દેકા મિત્રો કરવાની તેની અદ્ભુત શક્તિને આભારી છે. આશ્વ-વચ્ચી જ તેણે મિત્રો કરવાની શક્તિને બહુ ખતથી જાણી છે અને તેને લઈને તે લોકોને તેના પ્રતિ એવા ઉત્સાહથી આકર્ષે છે કે તેને પ્રસન્ન કરવાને તેઓ મહે તે કાર્ય કરવા તૈયાર હોય છે. જ્યારે આ માણસે તેના જીવનની શરૂઆત કરી ત્યારે તેના સહાધ્યાયીઓની મિત્રતા તેને ઉચ્ચ પાંચીએ સ્થિત કરવામાં ઉપયુક્ત થઈ પડી એટલું જ નહિ પણ તેનાથી તેની ખ્યાતિમાં અગ્રણિત વધારો થયો. બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો તેની નૈસર્ગિક શક્તિમાં તેના અસંખ્ય મિત્રોની મદદથી અનેકગણી વૃદ્ધિ થઈ. તે જે કંઈ કાર્ય કરવા ઇચ્છે છે તે માટે તેઓનું અતઃકરણપૂર્વક ઉત્સાહપૂર્ણ અનુમોદન મેળવવાની તેનામાં વિલક્ષણ અને અમત્કારિક શક્તિ છે; જેને પરિણામે તેઓ હમેશાં તેવું કોય સાધવાને અવિરત પ્રયત્નો કર્યા કરે છે.

પોતાના મિત્રોને બહુ થોડા મનુષ્યો જ ધટ્ટું માન આપે છે. બહુખરા વિજયી નિવડેલા મનુષ્યો તો એમ જ ધારે છે કે અમારી અતુલ શક્તિને લઈને અમે વિજયી નીવડ્યા છીએ. અમે લજ્યા છીએ અને વિજય મેળવ્યો છે. આવા મનુષ્યો પોતાના અદ્ભુત કાર્યોની હમેશાં અહંકારોક્તિ કર્યા કરે છે. તેઓ પોતાના જ આતુર ઉપર, કુશાગ્ર બુદ્ધિમળ ઉપર,

વેદ્ય ઉપર અને પ્રતિમાન થવાની પોતાની શક્તિ ઉપર પોતાના વિજયનો નિલેપ કરે છે, અર્થાત્ તેઓ તે સર્વ વસ્તુઓને જ પોતાના વિજયના કારણજીત માને છે, તેઓને બુદ્ધિમત નથી હોતું કે દરેક પ્રસંગે અનેક મિત્રોએ તેઓને કિંમતી મદદ કરી છે.

એક અંગ્રેજ વિદ્વાન કહે છે કે, “ True friendship is like sound health, the value of it is seldom known until it is lost. ” સત્યમિત્રતા સંગીન તંદુરસ્તી સમાન છે, તે જ્યાંસુધી નષ્ટ થાય નહિ ત્યાંસુધી તેની કિંમત ભાગ્યેજ જાણવામાં આવે છે. તમારા મિત્રોની વર્તણૂક તથા પદરીથી તમારા જીવન ઉપર અદ્ભુત અસર થાય છે, બની શકે ત્યાં સુધી તમારા કરતાં ઉત્કૃષ્ટ હોય તેની સાથે નિકટ સમાગમમાં આવવાનો અવિરત પ્રયત્ન કરો. તમારા કરતાં ઉચ્ચતર કેટિના મિત્રો પસંદ કરવાનો ચોક્કસ નિયમ કરો. આનો અર્થ એમ નથી કે તમારે તમારા કરતાં વધારે પૈસાવાળા લોકોના સમાગમમાં આવવાનો યત્ન કરવો. પરંતુ જેઓએ આત્મવિકાસ અને આત્મોત્કર્ષના વિશેષ સાધનોની સંપ્રાપ્તિ થઈ છે, જેઓ તમારા કરતાં વિશેષ કેળવાયેલા અને સંસ્કારિત હોય છે તેવા લોકોના નિરંતર પરિચયમાં આવવાનો યત્ન કરો. જેથી કરીને જે તમને સહાય કરે તેવું હોય તેવું તેમના જીવનમાંથી તમે અને તેટલું ગ્રહણ કરી શકો. આથી તમારા આદર્શ ઉચ્ચ કરવાની વૃત્તિને તમારામાં ઉદ્ભવ થશે તેમજ ઉચ્ચતર વસ્તુઓ પ્રાપ્ત કરવાને અને જાતમાં તમે પોતે કંઈક થાઓ તે માટે મહત્તર યત્નો કરવાને તમે પ્રેરાશો.

૩૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

ધણી મુવકોને પુષ્કળ મિત્રો કરવાની ટેવ હોય છે, પરંતુ તે મિત્રો એવા હોતા નથી કે જે તેઓને મદદગાર થઈ શકે અથવા ઉત્તરિગામી બનાવી શકે; કેમકે તેઓએ જાણે ચડવાને જાણે નીચે ઊતરવાનું પસંદ કર્યું હોય છે. તમારા કરતાં ઊતરતી પંક્તિના માણસો સાથે જે તમે હમેશાં સંસર્ગમાં આવશો તો ખાતરીપૂર્વક માનો કે તેઓ તમને નીચે ધસડી જવાના અને તમારા આદર્શ તથા ઉચ્ચાભિલાષને હલકા બનાવવાના થતો આદરશે. આપણા મિત્રો અને પરિચિત મનુષ્યો આપણા ઉપર કેવા પ્રકારની છાપ મેસાડે છે તેનું આપણને અત્યંત જાન હોય છે. જે જે મનુષ્યોના સંસર્ગમાં આપણે આવીએ છીએ તે સૌ આપણા ઉપર ન જુસી શકાય એવી છાપ પાડે છે અને છાપ ઉક્ત મનુષ્યના ચારિત્ર્ય જેવી જ હોય છે. જે આપણે આપણા કક્ષતાં સારા મનુષ્યોની સાથે મિત્રતા કરવાની અને પરિચયમાં આવવાની ટેવ પાડીએ છીએ તો આપણને આત્મસુધારણા અને આત્મોન્નતિના માર્ગ પર વિચરવાની સ્વાભાવિક ટેવ પડી જાય છે.

જીવનનાં ધોરણો જિંદા રાખવા હમેશાં ચલ કરવો એ એક મહત્વની વસ્તુ છે અને મહાન હિંમતીઓ ધારણ કરવાની ટેવવાળા મનુષ્યને માટે તે પ્રમાણે કરવાનું શક્ય છે એમ છતાં આપણે અસહિષ્ણુ ન થવું જોઈએ અને આપણા મિત્રો તરફથી જોઈએ તે કરતાં વિશેષ મેળવવાની અપેક્ષા રાખવી જોઈએ નહિ. એક લેખક કહે છે કે, “Take your friends more as you find them without the desire to make them live up to some ideal standard of your own. You may find that their standard, while different, may not be so bad after all.” એટલે કે તમારા પોતાના કોઈ આદર્શ ધોરણ પ્રમાણે તમારા મિત્રોને રહેતા કરવાની હિંમત વગર તમે જેમ અને તેમ વધારે મિત્રો પસંદ કરો. તમને જણીશે કે તેઓનું ધોરણ તમારા ધોરણથી નિમ્ન હોવા છતાં એટલું બધું ખરાબ નથી.

અપરિચિત મનુષ્યોની પરીક્ષા તેઓના મિત્રોનો અભ્યાસ કરવાથી થઈ શકે છે. તે કેવી પ્રકૃતિનો મનુષ્ય છે, તે તેના વચનાનુસાર વર્તણૂક કે તેનું વચન અવિશ્વસનીય હશે વગેરેનું અનુમાન સહેલાઈથી કરી શકાય છે. જે માણસને કોઈની સાથે વાસ્તવિક મિત્રતા નથી એવા કોઈ માણસને જોશો તો તમને જણીશે કે તેનામાં કોઈક રથળે કંઈક ન્યૂનતા છે. જે તે મિત્રો મેળવવાને લાયક હોત તો તેને અવશ્ય કોઈની સાથે મિત્રતા હોત.

“પુષ્કળ મિત્રો હોવા” એ કંઈ કાલ્પનિક ઉદ્દેશ્ય નથી, પરંતુ અત્યંત કિમ્તી છે. પુષ્કળ મિત્રોવાળા સ્ત્રી પુરુષોને સર્વત્ર સહકાર મળે છે અને જેની પાસે પુષ્કળ દ્રવ્ય હોય છે, એવા લોકોને અપ્રાપ્ય અને અપ્રસિદ્ધિમાં જીવનમાં વહન કરનાર મનુષ્યોએ પૂર્વે કદિ નહિ સાંભળેલા પ્રયત્નો તેઓને આપવામાં આવે છે. જે માણસને એક પથુ મિત્ર નથી હોતો તે ખરેખર ગરીબ છે. ગમે તેટલું દ્રવ્ય હોય તો પથુ તે દ્રવ્ય મિત્રતાનું સ્થાન લઈ શકે જ નહિ. દ્રવ્ય પ્રાપ્ત કરવામાં પોતાની પ્રવૃત્તિને લઈને ગુમાવેલા મિત્ર-રત્નોને પુનઃ મેળવવા અનેક લક્ષ્ય વિપતિ શ્રીમંતો પોતાની સંપત્તિના મોટા ભાગનો ભોગ આપવા તૈયાર હોય છે.

અમેરિકામાં એક શ્રીમંત માણસના હમણાં જ થયેલા મૃત્યુસમયે તેનાં સમાંસર્ગીઓ ઉપરાંત બાળે જ બીજા છ માણસોએ હાજરી આપી હતી: પરંતુ જે માણસ પાસે પોતાની પાછળ મૂકી જવા માટે માત્ર જૂજ મિલકત હતી તે માણસના થોડા અઠવાડિયા પછી થયેલા મૃત્યુ સમયે શોક પ્રદર્શિત કરવા આવેલા અસંખ્ય સ્ત્રી પુરુષોથી શેરોઓ અને રસ્તાઓ ઉમરાઈ ગયા હતા, આનું કારણ એ હતું કે એક ફૂલ માણસને પોતાની મિલકત પર જેટલો પ્રેમ હોય છે તેટલો આ માણસને તેના મિત્રો પરત્વે હતો. જે કોઈ તેને ઝાળખતો હોય તે તેના મિત્ર હોય તેમ લાગતું હતું. તેની પાસે પુષ્કળ દ્રવ્ય હોવા

અશુભ અને શુભ ભાવોના તુમુલ્હ

માણસનું મન એ શુભ અને અશુભ વૃત્તિઓનું રચુમેદાન છે. માનવ જીવન આખું આ સંગ્રામમાં જ પસાર થાય છે. ધડીમાં શુભ વૃત્તિઓ જોરમાં આવે છે તો ધડીમાં અશુભ વૃત્તિઓ એકાએક પ્રગટે છે. અને શુભ વૃત્તિના જળવાન હલ્લાને પણ એ ધડીમાં ખાળી દે છે.

આ બે વૃત્તિના ધર્ષણ આજના કે ગઇ કાલના નથી. એ છે અનાદિ અનંતકાળના, સચરાચર સૃષ્ટિના અનાદિ જીવે આ તુમુલ્હની લીલામાં જ જોળિયાપલટ, જીવન-પલટ અને વિચાર-પલટના પાટા ઉપર પલટાયા કરે છે.

દાનવ પણ એક વાર માનવ બને છે. અને તેમાંથી જ જરામાં તે મહામાનવ બની જાય છે. હા, જરૂર બની જાય, પણ શુભ વૃત્તિઓના અકાટ્ય હલ્લાથી અશુભ ભાવોનો કચ્છરો વાળવાનો હોય છે.

આ અશુભ ભાવોના વિનાશ હચ્છવા માત્રથી નોતરાતો નથી, સ્વપ્નની ઈમારતો ચણવાથી ઉપસ્થિત થતો નથી કે કષ્ટના ગગનમાં વિહંગ બની જવાથી આવતો નથી.

એ અશુભ વૃત્તિના વિનાશનું પ્રભવ સ્થાન છે એના તરફની લાલ આંખ, એની તરફની કરડી

નજર. એનો હૃદય છે શુભ ભાવોના સાન્નિધ્યમાં, એ અશુભ-ભાવના વિનાશનું આગમન છે શુભ ભાવો તરફ ઉત્સાહભેર-આશાભેર હથ્થ બઢાવવામાં.

અશુભ ભાવનાથી મસ્ત જીવન એ સંસાર છે. એટલું જ નહીં પણ એ બધન છે. આત્માના અનિર્વચનીય આનંદની એ અર્ગલા છે. નિરપેક્ષ જીવનની એ ચીનગારી છે, સુખદ આંતરિક આનંદનું વિષ છે. માનવની વિકાસ યાત્રાની એ ભયંકર દોજખ છે.

સાંયોગિક સુખને આવકારી, એમાં લક્ષ્યાવી, નિર્દોષ માનવપંખીની અનુપમ નિર્દોષિતાને, એ ખરપરમાં હોમી દહીને એ અશુભ ભાવો શુભ ભાવો ઉપર સંપૂર્ણ વિજય મેળવી લે છે, જે માનવ અવધૂત આનંદને અનુભવવા યોગ્ય ક્ષેત્ર મેળવી શકે છે એ જ માનવ અશુભ ભાવોની ચપાટમાં એટલો બધો પછડાઈ જાય છે કે જેથી એ માનવનું જોળિયું જ માનવ તરીકે રહે છે, એનું મન તો મહા દાનવની તુલનામાં ઊભું રહે છે.

માનવ જન્મ્યો ત્યારથી જ સજ્જન કે દુર્જન નથી હોતો, પણ એને ય લાલતાં પ્રતિક્ષણ પલટાતાં સંયોગો એને સજ્જન કે દુર્જન બનાવે છે.

કરતાં તેને પુષ્કળ મિત્રો પ્રાપ્ત કરવાનું સદ્ભગ્ય પ્રાપ્ત થયું હતું તેમાં તે વિશેષ ગૌરવ અને મહત્તા સમજતો હતો. જે કાષ્ટને પેસાતી જરૂર હોય તેને તે પોતાનું દ્રવ્ય આપવા હિચ્છતો હતો. તેણે તેનું જીવન શેષ પણ સંકોચ વગર, ઉઝાર હાથે તેના મિત્રોને અર્પણ કર્યું હતું. તે ગમે તે વખતે તેઓની સેવામાં હાજર રહેતો. આ માણસના જીવનમાં સેવાને મર્પાદ

ન હતી અથવા એવું કરવું ન હતું કે જેથી તેનામાં સ્વાર્થવૃત્તિ કે લોભદ્વેશનું આપણને બાન થાય. આવા ઉદારચરિત્ર અને આખી વસુધાને પોતાનું કુટુંબ ગણનારા મનુષ્યના મૃત્યુથી પોતાને મહાન નુકશાન થયું છે, એમ હજારો લોકો માને તો તેમાં આશ્ચર્ય પામવા જેવું નથી.

(આજી)

૩૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

હા, એટલું ચોક્કસ છે કે પૂર્વ જન્મોના સંસ્કાર અસાધારણ કારણ તો છે જ, પણ છતાંય એ સંયોગોને આધીન થઈ જવા બાદ સંસ્કારો ય સંયોગાધીન બની જઈ સારા કે નહોતર બની જાય છે.

આમ શુભ અશુભ વૃત્તિઓનાં ધર્ષણમાં પ્રત્યેક સજીવ પ્રાણી બીંસાય છે અને પોતાનું સારું કે નરસું શુભ-દુર્થાણનું કલેવર ધરી લે છે.

હિનિયાનો વર્તમાનકાલીન વ્યવહાર તો સ્વાર્થની ખેંચાખેંચ અને પાર્શ્વ લાભોની આ કોષ વાસનાઓ પ્રતિ જ આ માનવને ઢસડી જાય છે. અશુભ ભાવોનો વિજય થાય છે. ધીમે ધીમે એવું બને છે કે માનવમાં રહેલી શુભ વૃત્તિઓ વિદાય નથી લેતી પણ ક્રિયાશૂન્ય તો જરૂર બની જાય છે. અથવા સુષુપ્ત અવસ્થામાં પડી જાય છે.

અને આમ થતાં એ માનવ અશુભ ભાવોની મરૂમૂમિ બની રહે છે. કૃપાં અદેખાઈ, ધમંડની ત્રિપૂટી આ મરુમૂમિના સરમુખપાર બને છે અને આખું ય પ્રાણી જગત એ માનવની દૃષ્ટિમાં એકલા ઇંકાને પાત્ર બને છે.

કોઈ સ્થાને સુખ જણાવું નથી, સુખના ઝરણના ઉદ્ગમ સ્થાનો ક્યાંય દેખાતા નથી. ખાઈપાઈ અને હુસારુંસી એ જ એવું જીવન બની રહે છે.

આમ માનવ અશુભ ભાવોનું બાધું બાંધીને સર્વત્ર ધૂમે છે, જેવા આલંબનો મળે એ આલંબનોને વીંધી નાખવા આ ભાયામાંથી તીરો છૂટે છે. અશુભના વિષયી ભરેલા આ તીર શુભ આલંબનોને પણ વિષમય બનાવી દે છે. આમ અશુભ ભાવોથી અનેક આલંબનો ભાવિમાં થતાં જાય છે. બહુમતિ વધતી જાય છે.

શું આ માનવોમાં શુભ વૃત્તિઓ સુષુપ્ત અવસ્થામાં જ પડી રહેનારી બને છે? કે એવું ઉત્થાન ક્યારે પણ થવું હશે? આ પ્રશ્નનો ઉત્તર હોકારાત્મક છે. સુષુપ્ત શુભ વૃત્તિઓ ત્યારે જ બને છે

જ્યારે એની સમ્મતીય શુભ વૃત્તિઓ પર-વ્યક્તિમાં જોવા મળે છે. સિંહનું બચ્ચું બકરીના ટોળામાં રહ્યું તો શૌર્યની લાગણી સુષુપ્ત થઈ ગઈ પણ સામેથી શૌર્યને પ્રગટ કરતી ગાત્રોને કંપાવી નાખે તેવી સિંહની ત્રાડ પડી એટલે ફાંચો મારવું સિંહનું બચ્ચું એજ શૌર્ય સાથે દોડવા લાગ્યું. શુભ ભાવના સમ્મતીય રંગ મળતાં માનવનાં તેજ વધે છે અને અશુભના સમ્મતીય રંગ મળતાં એ તેજ પાણીના તીરની જેમ ઝોસરી જાય છે, જગતમાં શુભ ભાવોની લાગણીઓ કંઈકના અશુભ ભાવોને શુભ બનાવવાં યત્ન કરે છે પણ સાથે સાથે અશુભ ભાવો પોતાનું બળ વધારવા મહાભારત યત્ન સાથે એક જ સપાટે કંઈકના શુભ ભાવો ખંખેરી નાંખે છે,

જગતના આ રંગમંડપ ઉપર ચાલવું સંક્રમણનું નાટક ઝાંતી પુરુષો દૃષ્ટા બનીને તીરખ્યાં કરે છે. પણ છતાં ય શુભ ભાવોનું બળ જો વધી જાય છે તો એ અશુભ ભાવોને જડમૂળથી દૂર કરી દે છે હજારો યુગાયેલા દીપ બીજા પ્રગટેલા દીપને યુગલો નથી શક્તા, પણ સંપૂર્ણ રીતે પ્રગટી ચૂકેલા એ ઝગમગતો એક જ દીપ એ હજારોને પ્રગટાવી દે છે. પણ દીપે ઝગમગતું રહેવું પડે એ ઝગમગાટ માટે શૌર્ય અને ખમીરનું તૈલ એકઠું કરી લેવું રહ્યું. નિર્દોષતાની વાટ અણીશુભ અખંડ રાખવી જ રહી.

આમ સુષુપ્ત સદૃષ્ટિઓ જાગે છે પણ એને જગાડે છે મમ્મતીય સદ્ભાવનાઓ. માનવને પોતાની હીનતા બીજાના ઉદ્દર્ષમાં દેખાય છે. એ વખતે એની સુષુપ્ત સદૃષ્ટિને પર-માનવની સદૃષ્ટિઓ ઢંઢેળે છે. એને જગવવા યત્ન કરે છે, બારે દુઃખ અને પસ્તાવાની લાગણીથી માનવનું મુખ નિસ્તેજ બનેલું દેખાય છે, સાશ્વત્વવદન સામી વ્યક્તિની અનાપ સિદ્ધિને જોઈને વીજળીના કરંટની જેમ ક્ષણભર ચોંકી જાય છે.

જો એ વખતે આ સુષુપ્ત સદૃષ્ટિઓ જાગી ગઈ તો તો ખેડો પાર થઈ જાય, નહિ તો ફરી

અશુભ અને શુભભાવોના તુલ્ય

૭૬

પાછી જરાવાર નજેલી એ સદૃશિઓ કુંભકર્ણના જેવી ગાઢ નિદ્રામાં પોદી જાય છે.

હરી દીર્ઘ કાળે એવી સન્નતીય સદૃશિ લાધે ત્યારે ફરી આ જ સ્થિતિ થાય છે હા, પણ એક વાર મશીન જરાક સ્ટાર્ટ થાય અને ઠંડું પડી જાય પણ પાંચ-સાત વાર તેમ કરતાં આઠમી વખત જરૂર તે મશીન ચાલુ થઈ જાય છે, તેવું આ સદૃશિઓનું છે.

એટલું જ અહીં અનિષ્ટ ઉત્પન્ન થાય છે કે માનવની મોઢેરી સંસાર યાત્રા આ સદૃશિના ઉત્થાનમાં જ પૂર્ણ થઈ જાય છે, અનેક વૈવિધ્યોથી ભરપૂર સાધનાઓ જે સદૃશિના ઉત્થાન બાદ જીવનમાં સિદ્ધ કરવાની હતી તે સિદ્ધ થઈ શકતી નથી એટલે એ એક શાસ્ત્રીય હકીકત તો જરૂર ખતી જાય છે.

સન્નતીય સદૃશિના પ્રથમ મિલને જ નજેલો આત્મા જગતમાં વિશ્રુતિ ખતે છે, એ જગતને યાદ દે છે, જગતના અધારપટને લેણેથી નાખવા એ દીપ ખતે છે, હજારો ખૂટેલા દીપોને જગવવા એ દીપ આગળ વધે છે, સજ્જની પાસે જાય છે, પોતાની સન્નતીય સદૃશિના બળે એ દીપ સેંકડો દીપોને એક પછી એક ટપોટપ પ્રગટાવે દે છે. ગદ્ય કાલતું અધારું જગત આજે જાક્ષમાળના ઝંખરામાં પ્રકાશમય બની જાય છે.

અશુભ વૃત્તિઓ ઉપર સંપૂર્ણ વિજય મેળવવા ભગવાન મહાવીરદેવે ૧૨૧૧ વર્ષ સુધી ભયંકર આંતરિક તુમુલો ખેંચા, ઘેર પરિપહે અને ઉપસર્ગોની ઝડી વરસી, અસંખ્ય યાત્રાઓ ભૂતની જેમ પાછળ પડી, પણ એ તો મૂર્તિમાન મહાવીર હતા. એક પણ અશુભ ભાવને આત્માના એકેય પ્રદેશમાં સ્થાન ન આપ્યું. ભગવત્ક અનાવી દીધેલ ડી. ડી. ટી. ના પાવડર સમી શુભ વૃત્તિએ અશુભ વૃત્તિના જંતુને મૂર્ચ્છિત જ કર્યા એટલું જ નહિ પણ એની સત્તા જડમૂળથી કપોડી નાખી

અને ત્યારે શુભ ભાવોના વિજયની દુનિયા ૧૨૧૧ વર્ષે વાગી, ત્યારે અનંત જ્ઞાનની મહાન બક્ષિસ પ્રાપ્ત થઈ, ત્યારે એ મહાવીરદેવે ખુઝાયેલા લાખો-કરોડો દીપોને પ્રગટાવ્યા, એમને માનવોએ જ પૂજ્યા એટલું જ નહિ દેવો પણ એમના હાસ બન્યા. દેવેન્દ્રો પણ એ મહાવિજયીના ચરણો ચૂમવા લાગ્યા. અનુપમ એશ્વર્ય એમના લલાટે અંકાયું. અરે! આખીય પ્રકૃતિ એ અશુભ ભાવોના વિજેતા વીરની હાસ બનીને રહી. સેંકડોએ પોતાના જીવનના સુકાની ખનાવ્યા. એ મહાવીર મહાગાય બન્યા. મહાનિર્વામક બન્યા અને મહાસાધ્વવાહ બન્યા. શુભ ભાવોના વિજયની મજલ યાત્રા ચાલી. અનેક ભવ્ય પ્રાણીઓ એમાં નેહાયા. અનેક સ્વજીવનમાં અપૂર્વ વિકાસ સાધ્યો.

અશુભ ભાવોના સત્તર વિનાશના સ્પોટ સંશોધનોથી અનેકના એ અશુભ રોગો નાબૂદ થયા.

અને અનેકના આત્માના અનંત કચરા ઉણેચાઈ ગયા, અનંત પ્રકાશ પથરાયો.

આજે પણ એ અનંત પ્રકાશના બળે એ વિશ્વ માર્ગ ઉપર પણ શુભ ભાવોની પ્રાપ્તિ કાળે માનવો જઈ રહ્યા છે. આત્મવિકાસની એ સફળ યાત્રા આજે ચ ચાલી જાય છે. મહાવીરની એ વજ્રાકર અનુપમ રત્નોની કોડીઓ સાથે દલમજલ કરતી સેંકડો વર્ષોથી કંઠ ભરી રહી છે. અનંતની વાટે, અનંતના ધામે, અનંતના બારણે ટકોરા દેવા.

શુભ વૃત્તિનો વિજય ભગવાન મહાવીરદેવે મેળવ્યો અને એના પરિણામે, એના પરિબળે, એ અનુપમ સાધનાએ અનેક પ્રાણીગણો શુભભાવના ઉપર વિજય મેળવી મયા, અખૂટ આત્મસત્ત્વ મેળવ્યું. અનુપમ પુણ્યનો સંચય આ મહાત્માઓ કરી ગયા. અરે! એ જ શુભ વૃત્તિથી નજેલા પુણ્યના પ્રાગુભારથી જ આજે પૃથ્વી સર્વસહા બનીને જરાય હસ્યા વિના અનંત પ્રાણીઓને, પોતાની ગોદમાં સમાવી શકી છે. વિરાટકાય પર્વતોમાં ભશૂકતા બયાનક લાવારસો ભારેલ અગ્નિની

૪૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

સ્વીકાર

ન્યાયસમુચ્ચય :—નાયકશ્રી હેમહંસગણિએ શ્રી સિદ્ધહેમ વ્યાકરણ પર આ ગ્રંથ લખેલ. તેને ન્યાય-સંગ્રહ નામ આપવામાં આવેલ. તેના ચાર વિભાગ પાડવામાં આવેલ છે, જેમાં કુલે ૧૪૧ ન્યાયો આપવામાં આવેલ છે. “ન્યાયસંગ્રહ” ગ્રંથને “ન્યાય-સમુચ્ચય” એવું નૂતન અભિધાન આપીને, ન્યાય જેવા કુર્કર અને કઠિન ગ્રંથને સમજવા માટે પૂજ્ય આચાર્ય મહારાજશ્રી વિજયલાવણ્યસૂરિએ તેના પર “સિન્ધુ” નામની ટીકા અને સાથેસાથ “તરંગ” નામનું વિવરણ સ્વતંત્ર રીતે લખી આ ગ્રંથને

જેમ બરાબર રહ્યા છે, એ જ સાધનાના જ અને સૂચ-અંદ્ર અખંડ ગતિથી અવિરતપણે ઉદ્ધારતની ઘટમાળને જળવી રહ્યા છે. એ જ ભવ્યતા ઉપર ધૂધવતા અને ઉજ્જળતા અદ્દાત મહાસાગરો પૃથ્વી મૈથાને આપી ને આપી કુમાદી ન દેતાં મર્થાલના મહાન સિદ્ધાંતને વળગી રહ્યા છે, અરે ! એ જ પુણ્ય સંપત્તિના જોરે પદ્મકુટુબો યથાકાળે પોતાનું કાર્ય જારી રાખે છે.

શુભ ભાવોનો વિજય એ આત્માનો વિજય છે. માનવનો વિજય છે, માનવતાનો વિજય છે, સમસ્ત વિશ્વનો વિજય છે.

શુભ ભાવોના વિજયથી લાધતી મહાન અક્ષીસ આત્મ-સમાધિ-આત્મ-સાક્ષાત્કાર, અનંત સુખની અંખી, ચિરંજીવ મોક્ષ અને ચિરંતન અંધનથી મુક્તિ, એ ચિરંજીવની પરમ સાધના છે.

આવો આપણે સહુ આ ચિરંજીવની પરમ સાધના કાળે એ શુભ ભાવોની ભવ્ય સાધનાની સુરેખ સાધનામાં સાથ પૂરીએ. આપણા મનોમંદિરમાં શુભ ભાવોની રંજાણી પૂરીએ. માનવ જીવન માનવતાથી કૃતાર્થ બનાવીએ.

(‘સાધનાની પગદંડીએ’ માંથી ઉધૃત)

અભ્યસનીય અને ચિંતનીય બતાવ્યો છે. ન્યાય જાણવાના જિજ્ઞાસુ માટે આ ગ્રંથ આવકારપાત્ર છે.

શ્રી વિજયનેમિસૂરિ ગ્રંથમાળાના ઓગણપચાસમા પુષ્પ તરીકે શ્રી વિજયલાવણ્યસૂરિ જ્ઞાનમંદિર-ખેડાદ તરફથી પ્રકાશિત કરવામાં આવ્યો છે. જેવા પૂજ્ય આચાર્યશ્રી વિજયલાવણ્યસૂરિજી જૈન શાસનના પ્રભાવક અને ન્યાયના નિષ્ણાત છે તેવા તેમના પ્રશિષ્ય પંન્યાસશ્રી સુશીલવિજયજી ગણિ પણ છે, તે આ ગ્રંથના તેઓશ્રીના સુદર સંપાદનકાર્યથી જાણાય છે. પ્રયાસ આવકારદાયક છે. કાળિન આઠ પેજ પૃષ્ઠ આશરે ૨૭૫, નૂતન રચેલ “સિન્ધુ” અને “તરંગ”નું શ્લોક-પ્રમાણ આશરે ૧૨૦૦૦ છે.

અનેકાન્તવ્યવસ્થાપ્રકરણમ્—(ઉત્તરાર્ધ) ન્યાય-આચાર્ય—ન્યાયવિશારદ મહોપાધ્યાયશ્રી યશોવિજયજી ગણિવર્યે નયનો આ અપૂર્વ ગ્રંથ રચ્યો હતો. જેનો ન્યાયનો વિષય ગહન છે તેવો જ નયનો વિચાર પણ તદ્દરપર્ણી વિચારણા અને યુક્તિમતા માગી લે છે. ઉપાધ્યાયજીના આ અપૂર્વ ગ્રંથના રહસ્યને સમજવા માટે પૂ. આચાર્ય મહારાજશ્રી વિજય-લાવણ્યસૂરિએ “તત્ત્વમોધિની” નામની ટીકા રચી હતી. તેનો પૂર્વ ભાગ થોડા વર્ષો પૂર્વે પ્રસિદ્ધ થઈ ગયો હતો, તેનો આ ઉત્તરાર્ધ (બીજો ભાગ) છે.

આ ગ્રંથમાં ઋણસૂત્ર, શબ્દ, સમમિરૂદ અને એવંમૂત એ ચાર નયનું સ્વરૂપ, ટીકા સાથે જણાવવામાં આવ્યું છે. સપ્તભંગી, સાત નય, વિગેરે દ્વારા જ અનેકાંતવાદમય જૈન શાસનને સારી રીતે આમૂલ જાણી શકાય છે. તત્ત્વજિજ્ઞાસુઓ માટે આ ગ્રંથ અભ્યસનીય છે. આચાર્ય મહારાજના પદ્ધતિ સુશિષ્ય પં. શ્રી દક્ષવિજયજી ગણિવર્યે પોતાની વિદ્વતાનો આ ગ્રંથના સંપાદનમાં સુપરિચય આપ્યો છે. કાળિન સોળ પેજ પૃષ્ઠ આશરે ચારસો. મૂલ્ય રૂ. પાંચ. પ્રાપ્તિસ્થાન—શ્રી વિજયલાવણ્યસૂરીશ્વર જૈન જ્ઞાનમંદિર-ખેડાદ.

શ્રી ગુરુવંદન ભાષ્યનો છંદોખંદ
(ભાષાનુવાદ) કર્તા—પૂ. આ. શ્રી વિજયલાવણ્ય-
સરિજ્ઞા પ્રશિષ્ય પં. શ્રી સુશીલવિજયજી ગણિવર્ધ.
પ્રકાશક શ્રી વિજયલાવણ્યસરિજ્ઞા જૈન ગ્રાનથંદિર-મોટાદ
કાજીન સોળપેજી પૃષ્ઠ આશરે ૧૫૦ મૂલ્ય રૂપિયો દોઢ.

ગુરુનું સ્વરૂપ સમજવા માટે આ ગ્રંથ ઉત્તમ
ભોમિયારૂપ છે. જ્યારે આજે ભૌતિક અસર વધતી
જાય છે ત્યારે સુગુરુસેવન કેટલું હિતકારક છે તે સમ-
જવા માટે આ ગ્રંથ આવશ્યક સાધન પૂરું પાડે છે.
ભાષાનુવાદકાર પં. શ્રી સુશીલવિજયજી ઉત્તમ કાટિના
વિદ્વાન હોધ તેઓશ્રીએ સ્થળે સ્થળે વિવેચન લખીને

પણ આ ગ્રંથની ઉપયોગિતામાં વધારો કર્યો છે.
પ્રયાસ પ્રશંસનીય અને આવકારદાયક છે.

શ્રી કુંથુજિનપૂજા-સાર્થ-રચયિતા-પં. શ્રી
રામવિજયજી ગણિવર. પ્રકાશક વોરા ત્રિભુવનદાસ કાળી-
દાસ ભાવનગરવાળા. શાન્તાકુંઠમાં બિરાજમાન શ્રી
કુંથુનાથ ભગવાનને અનુલક્ષીને વિદ્વાન પંચાસશ્રી
મહારાજે આ નૂતન પૂજા રચી છે. અને સાથોસાથ
તેનો અર્થ પણ પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવ્યો હોવાથી
વાચકગણને પૂજાનો અર્થ અને રહસ્ય સમજવામાં
સુગમતા રહે છે. પૂ. આ. શ્રી વિજયામૃતસરિજ્ઞા શિષ્ય
પં. શ્રી મહારાજશ્રી રામવિજયજી ગણિવરનો આ
પ્રયાસ પ્રશંસનોય છે.

પ્રાતઃસ્મરણીય પૂજ્યપાદ સ્વ. મહાત્મા શ્રી મૂળચંદ્રજી મહારાજની સ્વર્ગવાસ તિથિ પ્રસંગે રચેલું કાવ્ય

રચયિતા-મુનિમહારાજશ્રી ભાસ્કરવિજયજી મહારાજ-ભાવનગર
અહો ધન્ય ભાગ્ય આજે મૂળચંદ્રજી જયંતિ ઉજવીએ.
પંજાબ મધ્યે શીયાલકેટ ગામે, ઓશવાળ જ્ઞાતિ ખાસ,
પિતા સુખાશા માતા બકેરબા, મૂળચંદ્ર સ્થાનકવાસી. અહો!
ઉમર છોટી બુદ્ધિ મોટી, તર્ક વિતર્ક બાણે,
દેવ ગુરુ ધર્મ શ્રદ્ધાથી, સંવેગ ધર્મ પ્રમાણે. અહો!
ગુરુ બુદ્ધિવિજયજી સ્વીકારો, સાચો ધર્મ ફેલાવ્યો,
તપગચ્છનો મહિમા વધારી, જગમાં ડંકો બજાવ્યો. અહો!
શીહોર સંઘના પરમ ઉપકારી, તપસી બાળપ્રદાચારી,
રાજનગર જેવી જૈન પુરીમાં, ગુરુની કીર્તિ વધારી. અહો!
સંવત બે હજાર પંદર વરસે, માગશર વર્દિ છઠ સાતમ સારો,
દાદાસાહેબ મધ્યે સ્વર્ગતિથિ, ઉજવી આનંદકારી. અહો!
ભાવનગર આત્માનંદસભાને, ઉત્સાહ છે બહુ ભારી,
ભાસ્કર કહે મૂળચંદ્રજી જયંતિમાં, પૂજા ભણાવી સારી. અહો!

Reg. N. B. 431

અનુસ્વાર અષ્ટક (હરિગીત છંદ)

હું અિદુ સુંદર માત શારદે લલાટે ચંદ્ર શું, મુજને સદા યોજે સમજથી, ચિત્ત બનશે દ્વિ શું;
મુજ સ્થાન ક્યાં, મુજથી ગતિ જાણી કિયો રસપ્રેમથી, તો સજ્જ બનશે જ્ઞાનથી સૌન્દર્યથી ને ક્ષેમથી. ૧

તો પ્રથમ જાણો 'હું' અને 'તું'માં સદા મુજ વાસ છે, આ જ્ઞાન વિષુ 'હું-હું' અને 'તું-તું' સામે ઉપદાસ છે;
હું 'કરુ'-વાંચુ'-લખુ' જે જે એમ લખશો દેશ તો, મા ભારતીના રમ્ય વદને લાગતી શી મેશ જે. ૨

નરમાં કદી નહિ નારીમાં ના એકવચને હું રહું, હું કિંતુ નારી-બહુવચનમાં માનવતું પદ ગ્રહું;
'આ ગયાં', 'આવ્યાં બેન મોટાં' એમ જે ન તમે લખો, 'આ ગયાં', 'આવ્યાં બેન મોટાં' શો પછી બનશે ડખો. ૩

ને નાન્યતરમાં તો ઘણી સેવક તણી છે હાજરી, લો, મુજ વિનાના શબ્દની યાદી કરી જે જે જરી;
સૌ મુજ વિશેષણ એક ને બહુવચનમાં રાખો મને, યાચું કૃપા આ ખાસ, મારો ભરખ ત્યાં ઝાઝો બને. ૪

'શું કૂલ પેલું' શોમતું !' જે આવું પ્રેમે ઉચ્ચરો, શાં કૂલ પેલાં શોમતાં !' બહુવચનમાં વાણી કરો;
'મોણું' નિહાળો એક તીરે, ત્યાં પછી 'મોજા' બને, 'બમણાં' ને 'તમણાં' પછી 'અણગણ્યાં', કાણ કહો ગણે ? ૫

ને બંધુ, પીતાં 'તીર હંહું' ના મને પણ પી જતાં, ને 'ઝાડ જાયાં' પર ચડો તો ના મને ગણાવતાં;
'બકરા' અને 'બકરાં' 'ગધેડાં' ને 'ગધેડાં' એક ના, 'ગાડો' અને 'ગાડાં' મહી જે ભેડ, બૂલો છેક ના. ૬

ને જ્યાં ન મારો ખપ, મને ત્યાં લઈ જતાં ન કૃપા કરી, નરજાતિ સંગે મૂકતાં, પગ મૂકજો નિત્યે ડરી,
કો મહાને એવું કહું જે 'ક્યાં ગયા'તાં આપ છ ? જે જે, મળે ના તરત મુક્કાનો મહા સરપાવજ. ૭

તો મિત્ર મારી નમ્ર અરજ આટલી મનમાં ધરો, લખતાં અને વદતાં મને ના સ્વપ્નમાયે વિરમરો;
હું રમ્ય શુંજન શુંજતું નિત જ્ઞાનના પુષ્પે ઠરું, અજ્ઞાનમાં પણ ડંખું-કિંતુ એ કયા નહિ હું કરું. ૮

દોહરા

અનુસ્વારતું આ લખ્યું સુંદર અષ્ટક આમ, પ્રેમચક્રી પાકું ભણો પામો સિદ્ધિ તમામ. ૯

છાપે છાપે છાપજો પુસ્તક પુસ્તક માંભ, કંઈ કંઈ કરજો, યશે શારદ માત સદાય. ૧૦

પાકો આનો પાઠ જે કરવાનો મન થાય, સૂચન એક સમયું તો, કમર કરી લો બાઈ ! ૧૧

નકલ કરે અષ્ટકતણી એકચિત્ત થઈ ખાસ, અનુસ્વાર એંશી લખ્યાં પૂરાં તો બસ પાસ. ૧૨

સુંદરમ

મુદ્રક : હરિલાલ દેવચંદ શેઠ : આનંદ પ્રેસ-ભાવનગર.